

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL [REDACTAT]
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

Dosar nr. [REDACTAT] 2009

Decizia nr. [REDACTAT] 2010

Ședința publică de la 16 Septembrie 2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE [REDACTAT] - judecător

Judecător [REDACTAT]

Judecător [REDACTAT]

Grefier [REDACTAT]

La ordine a venit spre soluționare recursul declarat de reclamanta S.C. [REDACTAT] S.R.L. - [REDACTAT] împotriva sentinței civile nr. [REDACTAT] CF din 18 februarie 2010, pronunțată de Tribunalul [REDACTAT] în dosarul nr. [REDACTAT] 2009, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns la prima, precum și la a doua strigare, consilier juridic [REDACTAT] pentru intimata-pârâtă D.G.F.P. [REDACTAT] lipsă fiind recurenta-reclamanta S.C. [REDACTAT] S.R.L. - [REDACTAT]

Procedură legal îndeplinită.

S-a făcut referatul oral asupra cauzei, după care ;

Nemaifiind alte cereri de formulat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri.

Consilier juridic [REDACTAT] pentru intimata-pârâtă D.G.F.P. [REDACTAT] pune concluzii de respingere a recursului ca nefondat și menținerea ca temeinică și legală a sentinței tribunalului. Apreciază că recurenta nu a făcut dovada cu documente că serviciile prestate de SC [REDACTAT] SRL și SC [REDACTAT] SRL sunt destinate în folosul operațiunilor sale taxabile și că în mod corect instanța de fond a menținut ca obligație de plată taxa pe valoarea adăugată și accesorii aferente, având în vedere că simpla prezentare a unor contracte de prestări servicii nu poate asigura exercitarea dreptului de deducere de către contribuabili.

S-au declarat închise dezbaterile.

CURTEA

- deliberând -

Asupra recursului de față ;

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța constată următoarele :

Prin cererea înregistrată sub nr. [redacted] 2009 reclamanta SC [redacted] SRL a chemat în judecată pe Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted] solicitând anularea deciziei de impunere [redacted] 2009 pentru suma de [redacted] lei reprezentând TVA și majorări de întârziere și suspendarea executării actului administrativ fiscal.

În motivarea cererii s-a arătat că în urma inspecției fiscale desfășurate în perioada 22-04-2009/11-05-2009 s-au stabilit obligații fiscale constând în TVA și majorări, în sumă de [redacted] lei, fiind emisă decizia de impunere [redacted] /2009. Prin decizia [redacted] 2009 s-a admis în parte contestația formulată pentru suma de [redacted] lei și s-a respins ca neîntemeiată și nesustținută contestația pentru suma de [redacted] lei. Reclamanta a arătat în continuare că a încheiat cu SC [redacted] SRL contract de prestări servicii nr. [redacted] /2007 valabil pentru 2 ani, contract având ca obiect executarea de materiale publicitare; serviciile efectiv prestate au fost prevăzute în anexa 1-8: publicare machetă publicitară, publicare machetă în suportul catalog [redacted] promovare pe site-ul [redacted], în standul [redacted], afișe de promovare, întocmire de broșuri de promovare, organizare eveniment lansare. S-a semnalat că în cadrul fiecărei anexe se menționează costul alocat fiecărui serviciu.

S-a precizat că în baza contractului s-au întocmit facturi; Reclamanta a precizat că documentele expres solicitate de Legea 571/2003 – contract și facturi, au fost prezentate organului fiscal. Catalogele de promovare, broșurile, afișele și anexele nu reprezintă documente justificative.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 145 alin 2 lit. a din Legea 571/2003, pct. 45 alin. 4 din HG 44/2004, art. 15 din LCA.

Pârâta a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii pentru următoarele motive: organele de inspecție fiscală nu au admis la deducere TVA în sumă de [redacted] lei deoarece reclamanta nu a făcut dovada că aceste servicii sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile ori scutite cu drept de deducere, temeiul de drept fiind art. 145 alin. 2 din Legea 571/2003.

Pârâta a semnalat că persoanele impozabile își pot exercita dreptul de deducere a taxei numai dacă achizițiile îndeplinesc mai multe condiții cumulative și anume achizițiile au avut loc în mod efectiv, au legătură cu activitatea economică a persoanei și sunt destinate utilizării în folosul propriilor operațiuni taxabile; ca atare, simpla prezentare a unor contracte de prestări servicii nu poate asigura exercitarea dreptului de deducere de către contribuabili. Pârâta a mai arătat că nu s-a depus la dosarul contestației nici un fel de document care să facă

dovada prestării serviciilor de publicitate, nu s-a justificat necesitatea și realitatea prestărilor de servicii conform prevederilor legale. S-a mai precizat că în anul 2008 societatea a înregistrat o pierdere de [redacted] lei, mai mare decât ce din 2007.

Prin sentința civilă nr. [redacted] CF/18.02.2010 s-a respins acțiunea ca nefondată, instanța de fond reținând următoarele :

Taxa pe valoarea Taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusa și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA.

Punctul 48 din NM la L 571/2003 prevede că: *Pentru a deduce cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii trebuie să se îndeplinească cumulativ următoarele condiții:*

- serviciile trebuie să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract care să cuprindă date referitoare la prestatori, termene de execuție, precizarea serviciilor prestate, precum și tarifele percepute, respectiv valoarea totală a contractului, iar defalcarea cheltuielilor de această natură să se facă pe întreaga durată de desfășurare a contractului sau pe durata realizării obiectului contractului; *prestarea efectivă a serviciilor se justifică prin: situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare;*

- contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate;

Cele 2 condiții privind justificarea prestării efective a serviciilor și dovada necesității efectuării acestora trebuie îndeplinite cumulativ.

Ca urmare, esențial pentru stabilirea legalității actelor administrativ fiscale contestate este stabilirea realității operațiunilor economice corespunzătoare contractului de prestări servicii; în speță, obiectul acestuia este prezentat în linii generale pe o perioadă de 2 ani, fără a conține date certe cu privire la valoarea acestuia, termene de execuție și tarifele percepute; anexele încheiate ulterior, vizează servicii precum: organizare eveniment lansare și promovare produs, realizare machete, catalog promovare produse, întocmire produse de promovare produse, afișe de promovare produse, promovare produse în stand Sphera Building Center, publicare machetă publicitară, întocmire machetă catalog de promovare produs.

Deși, reclamantei i s-a solicitat expres să justifice faptul că serviciile menționate au fost efectiv prestate, aceasta s-a limitat în a prezenta contractul de prestări servicii nr. [redacted] 2007 cu anexe și facturi (acestea din urmă se observă că nu îndeplinesc cerințele art. 155 pct.

8 Cod fiscal în ceea ce privește individualizarea serviciilor prestate, făcându-se referire la contractul nr. 1-06-2007 - cel deșus la dosar fiind contractul nr. /2007 cu 8 anexe, sau se precizează generic prestări servicii conform contract); înscrisurile deșus ulterior, la dosar, la solicitarea expresă a instanței, nu sunt de natură a dovedi îndeplinirea cerințelor textului de lege, având în vedere nedatarea acestora; convingerea instanței în acest sens s-a format și prin neprezentarea așa ziselor documente justificative cu ocazia analizării contestației administrativ fiscale.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta care a criticat hotărârea primei instanțe sub următoarele aspecte :

„ hotărârea a fost pronunțată cu aplicarea greșită a legii, pct. 48 din H.G. 44/2004 nu privesc condițiile pentru exercitarea dreptului de deducere, acesta fiind dat în aplicarea art. 21 alin. 4 li. m din Codul fiscal, deducerea TVA fiind reglementată prin art. 145-146 Cod fiscal, iar potrivit acestor dispoziții legale pretinde că are un drept de deducere a TVA pentru facturile din anexa 1 la cererea introductivă. Că în ceea ce privește deductibilitatea TVA aferentă serviciilor de reclamă și publicitate aceasta se realizează având în vedere contractul de prestări servicii, serviciile prestate dovedite cu anexele 1-8 și facturile menționate în anexa 1 la cererea introductivă. Se arată că instanța a interpretat greșit contractul, termenul acestuia, valoarea, termenul de execuție și tarifele percepute, anexele la contract menționând serviciile efectiv prestate, perioada și valoarea.

Mai arată că facturile emise de prestator conțin o eroare privind numărul contractului, eroare care nu poate afecta valabilitatea facturilor, că acestea cuprind toate informațiile prevăzute de art. 155 alin. 5 Cod fiscal.

Cu privire la înscrisurile deșus la dosar, acestea nu au fost deșuse la soluționarea contestației de către pârâtă, deoarece nu erau documente justificative impuse de legislația fiscală și au fost prezentate instanței de fond, la solicitarea acesteia care a fost pârținătoare și a luat exclusiv în considerare susținerile organului fiscal.

Susține recurenta că instanța nu a admis proba cu expertiză contabilă deși era utilă cauzei.

Prin întâmpinare , intimata solicită respingerea recursului și arată că instanța de fond a făcut referire la art. 21 Cod fiscal deoarece acest text de lege a fost invocat de reclamante prin acțiune, că recurenta avea obligația, potrivit art. 56 alin. 1 Cod procedură fiscală să pună la dispoziția organului fiscal orice alte înscrisuri, cu care să facă dovada situației de fapt fiscale, că nu s-a făcut dovada realității prestării serviciilor, că proba cu expertiză contabilă nu era utilă cauzei și reiterează argumentele pe care s-a întemeiat decizia contestată de reclamantă.

Instanța examinând hotărârea recurată sub aspectul criticilor formulate și cu respectarea dispozițiilor art. 304¹ Cod procedură civilă, constată nefondat recursul, instanța de fond pronunțând o hotărâre legală și temeinică.

Așa cum a reținut și instanța de fond, dreptul de deducere este consacrat prin cap. 10 din Codul fiscal.

Potrivit art. 145 alin. 2 din Codul fiscal orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile. Aceasta este o condiție generală pentru exercitarea dreptului de deducere T.V.A., după îndeplinirea acestei condiții generale poate fi dedusă dacă sunt îndeplinite și condițiile formale prevăzute de art. 146 din același act normativ.

Condiția generală pentru exercitarea dreptului de deducere se realizează când operațiunea pentru care se exercită dreptul este cuprinsă în sfera de aplicare a taxei (cap-4) și când aceasta este efectuată în folosul operațiunii taxabile, realitatea operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA fiind implicit cuprinsă în această ultimă formulare a textului de lege.

Din interpretarea dispozițiilor legale menționate rezultă că în condițiile în care operațiunea pentru care s-a exercitat dreptul de deducere nu a fost efectiv prestată, chiar dacă celelalte condiții formale sunt îndeplinite, contribuabilul nu este în drept să-și exercite dreptul de deducere.

Or, în cauză, recurenta nu a făcut dovada stării de fapt fiscale invocate de acesta, contractul de prestări servicii invocat, facturile și anexele acestora nu dovedesc realitatea operațiunii pentru care solicită dreptul de deducere.

Potrivit art. 6 din Codul de procedură civilă, organul fiscal este îndreptățit să aprecieze relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.

Având în vedere că recurenta era obligată, potrivit art. 56 alin. 1 Cod procedură fiscală, să pună la dispoziția organului fiscal orice documente în vederea stabilirii stării de fapt fiscale, în condițiile stării de pasivitate a recurente, în mod corect a apreciat organul fiscal relevanța stării de fapt fiscale. Susținerea recurente că nu a depus înscrisurile necesare pentru stabilirea stării de fapt fiscale deoarece nu ar fi fost documente justificative în sensul legii fiscale nu poate fi primită față de dispozițiile art. 56 alin. 1 Cod procedură fiscală, în fapt, invocând nesocotirea chiar de către recurentă a obligației stabilită de lege în sarcina sa nu poate să o exonereze de răspundere.

De altfel, documentele depuse la instanța de fond (filele 154-204) nu fac dovada realității operațiunilor taxabile pentru care s-a solicitat dreptul de deducere, catalogul depus

fiind editat de altă persoană () decât cea cu care s-a încheiat contractul de prestări servicii /2007

În ceea ce privește proba cu expertiză contabilă, aceasta nu era pertinentă și utilă cauzei, expertul contabil neavând posibilitatea de a determina realitatea faptică a operațiunii taxabile în discuție, ci doar dacă aceasta era evidențiată în documentele contabile, or acest aspect nu este contestat, tocmai urmarea înregistrării în contabilitate a acesteia recurenta și-a exercitat dreptul de deducere.

În consecință, față de considerentele ce preced, instanța urmează să respingă recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de reclamanta S.C. () S.R.L. cu sediul în (), str. (), nr. (), bl. (), sc. (), et. (), ap. () județul () împotriva sentinței civile nr. 25/CF din 18 februarie 2010, pronunțată de Tribunalul () în dosarul nr. ()/2009 în contradictoriu cu intimata-părâtă DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE () cu sediul în (), Bd. (), nr. (), județul ()

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 16 septembrie 2010.

Președinte,
()

Judecător,
()

Judecător,
()

Grefier,
()

Red.sent. ()
Red.d.r. P.V. 11.10.2010
Tehnored. E.S. 4 ex./18.10.2010

